

[Inge Krogh.]

at der er udmærkede forhold for fysioterapi, og jeg vil derfor absolut anbefale, at dette projekt hurtigst muligt gøres færdigt.

Så bliver der talt om, at der er ledige pladser inden for hovedstadsområdet på hospitaler og også rundt omkring på Sjælland, f. eks. i Vordingborg er der et langtidshospital for 100 ældre patienter fra Københavns kommune, de burde omgående komme tilbage til København. På statshospitalerne, altså sindssygehospitalerne, findes mange københavnere, der gerne ville tilbage til København. Om der er nogle af disse pladser, der kan moderniseres og indrettes sådan, at de kan blive tilfredsstillende for åndssvageforsorgen, skal jeg ikke udtale mig om her, men det må på ingen måde gå ud over Irlandsvej.

Det sidste punkt, hvor socialministeren opfordres til hurtigst muligt at optage forhandlinger med de myndigheder, der skal føre åndssvageforsorgen videre, når den overføres fra staten, kan jeg absolut anbefale. Jeg ved ikke, i hvor høj grad disse forhandlinger er begyndt, men jeg kan anbefale, at de fremskyndes.

Hanne Reintoft (DKP):

Lad mig sige med det samme, at vores parti ikke kan medvirke til SF's forslags gennemførelse; vi er endda ret forundret over, at SF tillader sig at komme med dette forslag under hensyn til de givne politiske vilkår.

Der er to store problemer i hele denne sag om Irlandsvej: det politiske problem og det foragsmæssige problem. Hvad angår det politiske problem, har dette folketing siden 1959 begået lovbrud ved ikke at opfylde den lov for åndssvage, som vi vedtog dengang. Vi har siden gennem år skåret ned på de åndssvages vilkår ved drastiske nedskæringer på finansloven, og hver gang det trækkes frem i pressen, hvor ringe vilkår vi byder denne menneskegruppe, er forargelsen kolossal, og der er ikke én politiker, der ikke lover at medvirke til at gøre noget ved det. Man mangler åbenbart evnen til at sammenholde sin velvilje og sin forargelse med de politiske muligheder, og den evne synes jeg ikke burde mangle hos SF. Som de socialpolitiske forhold er i Danmark for øjeblikket, nytter det ikke, at progressive

mennesker har slinger i valsen. Vi er nødt til at se, hvilke muligheder der er. Vi er nødt til ganske klart at se, hvad vi får i stedet, når vi siger nej til noget, og derfor er vi nødt til at stå sammen om ingenting at få udskudt og ingenting at få forringet.

Når nu alle disse problemer f. eks. om kolonihaver opstår, er det jo også meget typisk, at det altid er, når det drejer sig om de åndssvage, aldrig, når det er motorveje og andet byggeri, men så synes jeg, man misbruger disse meget fornuftige kolonihavefolk. De har jo sendt os et nydeligt brev, hvor der klart står, at de var parat til at opgive deres kolonihaver, hvis Irlandsvej var den rigtige løsning. Hvis det var den forkerte løsning, ville de selvfølgelig nødig, men de forstod godt de åndssvages problemer. Debatten må altså gå på, om det er en rigtig løsning eller ej, og så kommer vi til det foragsmæssige. Selvfølgelig er et hjemligt, hyggeligt miljø altid det bedste. Det er meget diskutabelt, om det altid imødekommes i små institutioner. Nogle gange gør det, andre ikke. Der er meget romantik i den historie, og kender man åndssvageforsorgens historiske udvikling, kunne man skrive tykke bøger om familiepleje og små institutioner uden tilsyn, tykke bøger om åndssvages ulykke i de situationer, hvor der ikke var den fornødne kontrol med, hvad der foregik. Derfor kan det nogle gange være en løsning at bygge en stor institution, hvor selve bomiljøet bliver intimt og godt, og det kan vores arkitekter også klare. Det synes jeg også de klarer her. Den store institution har jo også den fordel, at ekspertisen bliver fast tilknyttet. Jeg har selv arbejdet på en lille institution med psykiatrisk og psykologisk konsulent nogle timer om ugen. Selv om det var et dygtigt menneske, var det som regel som hund i et spil kegler, fordi mennesket ikke levede med i institutionens liv og kendte problemerne, og derfor kunne man ikke hjælpe på den relevante måde. Prøv at spørge f. eks. Bråskovgård om deres psykiatriske tilsyn.

Irlandsvejs fremtidige klientel er jo netop svært multihandicappede klienter, der trænger til meget stor ekspertise, trænger til f. eks. tandklinik og svømmebad, trænger til alle de faciliteter, der er mulige. Det nytter ikke at overlade dem de tomme bygninger på Ebberødgård, hvis vi flyttede